

Vereckei Attila zenész, kórusvezető, zenepedagógus 1965-ben született Dorogon. 1983-ban érettségizett az esztergomi Dobó Katalin Gimnáziumban. 1986-ban végezte el az Esztergomi Tanítóképző Főiskolát. Másoddiplomáját, ének-zene szakos tanári oklevelet az egri Eszterházy Károly Tanárképző Főiskolán 1990-ben kapta meg. 2006-ban a váci Apor Vilmos Katolikus Főiskolán szerezte harmadik diplomáját, mint drámapedagógus. 2007-ben pedig szakvizsgát is tett. Itt azóta óraadóként is dolgozik. 1986 és 1988 között a dorogi Dózsa György Általános Iskolában, 1989. február 1-jétől az esztergomi József Attila Általános Iskolában, 2005 óta a Szatmári Irgalmas Nővérek Rendje által működtetett Árpád-házi Szent Erzsébet Középiskolában, a mai napig tanít. 1990 szeptemberétől 8 évig volt óraadóként az esztergomi Temesvári Pelbárt Ferences Gimnázium énektanára és kamarakórusának vezetője. 1998 szeptembere óta a már említett esztergomi Árpád-házi Szent Erzsébet Középiskolában is ellátta az énektanári teendőket és a kórusvezetést. 1991-ben hozta létre az esztergomi Liszt Ferenc Ifjúsági Vegyeskart, mely jelenleg is működik, igaz három éve már Szent Erzsébet nőikar elnevezéssel. Jelenleg is vezetője a Szent Erzsébet nőikarnak és az esztergomi Ars Musica Kamarakórusnak. Tagként részt vett a Balassa Bálint Kórus és az esztergomi Monteverdi Kórus munkájában több mint 20 évig.

1996-ban hozta létre az Ars Musica Kamarakórust. Eddig mindhárom (József Attila, Liszt Ferenc, Ars Musica) énekkarával sikerült országos kórusversenyen első helyezést szereznie.

Számos színdarabhoz írt zenét különböző színjátszókörök részére. Saját dalaiból CD is készült. Az esztergomi Várszínház zenés gyermekprodukcióiban gyakran látja el a korrepetitori munkát. Huszonöt éve muzsikál a Wesztergom country zenekarban, 10 éve a Memory Bandben, 3 éve pedig a Kormorán Memory Band zenekar billentyűs-gitáros-énekes mindenese. A zenekarban szerzőként is bemutatkozhatott a 2007-ben kiadott 100xszép ünnep című albumon. 2001-ben elvégezte a TIT Komárom-Esztergom megyei Egyesület által szervezett Nemzetközi Kodály Tanfolyamot.

1996-ban zeneszerzői különdíjat, 2004-ben Esztergom Város Képviselőtestületétől kimagasló kulturális és szakmai munkáért „Esztergomért” Emlékplakett kitüntetést kapta.

-Jelenleg 14 hangszeren játszol. Mikor kezdted el hangszeres tanulmányaidat?

-Zenészekhez képest későn, tizenkét évesen. Az volt az óriási szerencsém, hogy egyszerre három hangszeren kezdtem el tanulni, de fura módon nem zeneiskolában. Falusi gyerek vagyok, annavölgyi, s a településen nem volt zeneiskola. Volt viszont nagyszerű fúvószenekarunk. Halottuk a szót: aki akar, mehet a zenekarba. Családunk rendkívül érdeklődő és nyitott volt az újra: bármi is indult el a faluban – pl. tánciskola – ,mind kipróbáltuk. Beálltunk a sorba, s mindenki kapott egy hangszert a szekrényből. Így döntötték el, ki lesz a kürtös, vagy a szaxofonos. Szerencsénkre ez egy olyan fúvószenekar volt, mely pl. Bach - műveket is játszott. Sőt átíratban előadtuk Muszorgszkij: Egy kiállítás képei c. zeneművét is. Karnagyunk, aki az átíratok szerzője is volt, azt akarta, hogy a szokásos polkák és indulók mellett komolyabb műveket is előadjunk. Bátyám elhatározta, hogy gitározni akar. Szüleim, hogy ne irigykedjünk egymásra, két hangszert is vettek. Így megtanultam gitározni, s rövidesen furulyázni is. Ekkor

döntöttem el, hogy zenével fogok foglalkozni. Olyan jól játszottunk a gitáron, hogy tanárunk azt mondta: egy fillért sem fogad el szüleinktől, neki az az öröm, ha taníthat minket. Intézményes keretek között az Esztergomi Zeneiskolában nagybőgőzni és zongorázni tanultam. Olyan jól ment a bőgőzés, hogy már a dzsessz zene felé kacsingattam, s a Dorogon lakó Lattmann Bélához jártam basszusgitárt tanulni.

-Konzervatóriumba nem jelentkezted?

-Fel is vettek Győrbe nagybőgő szakra. Más kérdés: nem mentem el...Úgy éreztem: nem biztos, hogy az Operaház zenekari árkában van a helyem. Tudtam, hogy Győr után a Zeneakadémiára, majd az Operához kerülök. Ez matematikai pontossággal ki volt számolva. Az Opera egyik nagybőgőse, aki falumbéli volt, pont akkor ment volna nyugdíjba, mikor én a Zeneakadémiát végeztem volna el. Ezt az utat tehát elkerültem. Annyira vonzott a country zene, hogy már 17 éves koromban egy zenekar tagjaként énekeltem a Rádióban. A '80-as évek elején egy DG Country nevű együttesben kezdtem el muzsikálni. Gitároztam, bendzsóztam, mandolinoztam, hawaii gitáron is játszottam. 1983-ban a helyi zenekarok történetében először bejutottunk a Magyar Televízió Ki-mit-tud? című műsorába. Ez akkor óriási lehetőség volt. Ez pont az érettségi évében volt, így az írásbeli és a szóbeli vizsgák között a tv-ben szerepeltem. Még a középiskolai évek alatt egy dixieland zenekarban is játszottam. Ez a csapat odáig vitte, hogy Tatán a Benkó Dixieland Band előzenekaraként léphetett fel. A gimnázium után átigazoltam a Wesztergom együttesbe, s ezzel a bandával nagyon sok számot vettünk fel a Magyar Rádióba. 1984-ben az Ifjúsági Rendező Iroda annyit foglalkoztatott bennünket, hogy egy nyári hónap alatt 30 koncertet is adtunk.

-Miért pont a tanítóképzőt választottad?

-Kellett egy olyan iskola, ami könnyűnek tűnt, lehetett mellette zenélni, s az sem mellékes, hogy húzni akartam a bevonulás időpontját. Jelentkezéskor eszembe sem jutott, hogy valamikor majd tanítani fogok. A felvételinél már az is előny volt, hogy fiú vagyok, nem is beszélve arról, hogy tudok kottát olvasni. Ekkor „fertőződtem meg”, s indult el a pedagógusi pályám. Ráébredtem arra, hogy tanítanom kell. Nem adnám oda egyetlen egy nagy koncertteremért a katedrámat. Az esztergomi szülők alapítottak egy olyan díjat, amit az a pedagógus kap meg, aki nem csak oktat, hanem nevel is. Egy nyakláncról van szó, melyen egy medál, rajta a felirat: mentálhigiéné. Ezt a kis díjat nagyon büszkén viselem. Ha látom, hogy az egyik diákom szomorú, megállítom, s elbeszélgetek vele. Ez is a pedagógus feladata. Kiemelendő: nem tananyagot tanítunk, hanem gyereket. Úgy érzem, fontosabb, hogy egy normális, mint az, hogy egy okos gyereket adjunk a világnak.

-Egyszer szólót is énekeltél Mozart Requiemjében. Egyáltalán van olyan zenei stílus amiben nem próbáltad ki magad?

- Professzionális szinten még soha nem szerepeltem úgy, mint népzeneész. Igaz, vannak olyan stílusok, melyeket jómagam nem kedvelek, ilyen a rapp, de majd döntse el az utókor, hogy ezt a zenét érdemes volt-e valamikor is játszani. Nem mondhatok művészi ítéletet egyetlen egy stílus felett sem!

-Kik voltak tanáraid, mestereid?

-Nagyon sokat köszönhetek Pintér Jánosnak, aki gitározni tanított, s elindított a zene útján. Ő jelenleg a kórusomban énekel. Rengeteget tanultam olyan esztergomi művészekről, mint Reményi Károly és Hunyadi Zoltán. Számomra az etalon Szabó Tibor, a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola igazgatója. Tőle sokat tanultam a kórusvezetésről. Volt olyan nyári kurzus, ahol a Kodály-tanítvány Katanics Mária tanított. Tarr Lőrinc, egri karnagytól szintén karvezetést tanultam, s nagyon sokszor jártunk Szőnyi Erzsébet zeneszerző, zenepedagógus óráira.

-Lépünk vissza az időben...Ha azt mondom: Hamlet, a legtöbb embernek a nagy angol drámaíró neve jut eszébe, de nálad másról van szó...

-Ez az ELTE-nek volt a rockzenekara. Újhullámos zenét, valamint blues-t játszottunk. Azért emlékeztetek a Hamlettel való fellépésekre, mert amikor mi játszottunk, Orbán Viktort mindig elvitte a rendőrség, nehogy lejöhessen a fiatalok közé agitálni.

-Jött a katonaság, majd elkezdte tanítani. Nem volt furcsa a fergeteges bulik után a katedrára lépni?

-Nem, mert van egy adag exhibicionizmus bennem, s az órákat is úgy élem meg, mintha szerepelnék, előadnék. Hangszereket viszek be az órákra, azokat a gyerekek kezébe adom. Ismerjék meg az instrumentumokat! Nálam nem úgy működik egy tanóra: osztály vigyázz, majd feleltetés.

-Sok diák berzenkedik az énektanulástól, s egy kicsit semmibe is veszi az ének-zene órákat. Kinek a „készlékében” van a hiba? Hallottam olyan véleményt is, hogy nem kéne annyira erőltetni a szolfézst, először meg kell szerettetni a diákkal a zenét.

-Osztom ezt a nézetet, s ezért néhány zeneiskolában „ellenségként” tekintenek rám. Egy példával támasztom alá véleményemet. Hány ember tud magyarul? Nagyon sok. Mégis vannak közülük, akik nem voltak jelesek nyelvtanból. Sokan tudnak szépen, nagyszerűen muzsikálni úgy, hogy nem is tanultak szolfézst. Ők nem profi zenészek, de nem is ez a cél, hanem az, hogy ne riasszuk el a gyereket a zenéléstől. Ha valaki tud németül, akkor könnyen megtanul egy német verset, de ha egy diákkal bemagoltatnak eredetiben egy Goethe-költeményt, attól még nem tudja a nyelvet. Tehát magát a zenét kéne megtanítani, s nem konkrét darabokat. Egy igazi zenész az adott hangszeren nem dolgozik, hanem – ahogy a magyar nyelv találóan kifejezi – játszik. Milyen unalmas is lenne, ha az építőkockákból mindig ugyanazt a formát lehetne csak kirakni...Így van ez a zenében is. Kreatív emberekre van szükségünk. A zene egy érzelem. Kodály mondta, hogy ne kottafaló, hanem zenére fogékony embereket neveljünk. Ezért döbbenetes, hogy a gimnázium 11. és 12. évében megszüntették az ének-zene -oktatást, s általános iskolában pedig csak heti egy óraszámot engedélyeznek. Azt mondják a pszichológusok és a pedagógusok: a heti egy óra a szinten tartáshoz elég. Felvetődik a kérdés: heti egy órával hogyan tudjuk elérni azt a bizonyos szintet? Egy japán karnagy, mikor elmondtam neki a hazai zeneoktatás kálváriáját, nem hitte el, hogy mindez Kodály országában történik.

-Egy egyházi iskolában lehet-e orvosolni a tanügyi reformok által keletkezett sebeket?

-Lehet. Nagyon szerencsés helyzetben vannak a diákok, mert gitárszakkört, s heti négy énekkari órát engedélyez az igazgatóm. Az éneket, a rajzórát és a testnevelést egy pedagógusnak úgy kéne tartania, hogy a diáknak ez érzelmi-értelmi feltöltődést, aktív regenerálódást jelentsen. Ha pl. egy matematika és egy fizika óra közé beiktatunk egy éneket, az az említett két tárgy javára is válik. Ha már oktatás... Sajnos az oktatási intézmények többsége nem képes áldozni a tehetséggondozásra. Az iskolának fel kell mutatni egy tudományos palettát, s figyelje meg: ki miben tehetséges. Ezt követhetné a tehetségápolás.

-Azzal, hogy esténként rockbandákban lépsz fel, jobban értesz a diákok nyelvén?

-Ebben teljesen biztos vagyok.

-Vannak olyan együttesek, ahol a tagok nem tudják olvasni a kottát. Ez szerinted mennyire hátrány?

-Kottaolvasás nélkül csak bizonyos szintig lehet eljutni. Ez egy jól hangzó szöveg híres zenészek szájából. A Beatles tagjai is ezt mondták magukról. Ha valóban nem tudtak volna, akkor miért használták Schumann újításait?

-A Komárom-Esztergom megyei Memory Band 1993 nyarán alakult, s rá három évre te is csatlakoztál az együtteshez. Milyen számokat játszatok?

-Ez a nosztalgiazenekar azért alakult, hogy átmentsük az '50-es és '60-as évek dalait. Ezeket a számokat korunk technikai szintjén adjuk át a közönségnek. Órákat töltöttünk el azzal, hogy ültünk a magnó mellett, s az utolsó hangig leírtuk az adott számokat. Úgy kell leírni a dalokat, hogy minden úgy szóljon, ahogy az eredetiben. Színvonalas vokális slágerzenét játszunk. Az együttesnek 1996-ban jelent meg első CD-je, ill. műsoros kazettája. Saját számokat sosem játszunk. „Természetesen” a zenekar tagjai több zeneszámot is szereztek, de azokat máshol adják elő.

-Átléptek azért a megyehatárt is?

-A megye területén kívül, az ország nagyvárosaiban is sikerrel szerepeltünk. Németországban, Ausztriában és Felvidéken is bemutatkoztunk. Sajnos mostanában már egyre kevesebbek a meghívások. Az ok a pénztelenségben keresendő. Nem vagyok anyagi ember, de zenei önbecsülésemet bántja, ha fillérekért kell zenélnem, s szórakoztatnom másokat. Azt mondják: azért nem hívnak minket, mert egy szintetizátoros olcsóbban eljön, mint mi. Ez viszont a zenei igénytelenséget mutatja. A legtöbb ember mindennek megadja a módját – karácsonykor sem főzeléket esznek, hanem halat és pulykát -, a zenében viszont azt nézik, hogy mi a legolcsóbb. Jó lenne, ha az élő zenét újra megbecsülnék.

-Ki hívott meg a Jenei Szilveszter neve által fémjelzett Kormorán Memory Bandbe?

-Margit Józsi egyszer azt mondta, hogy a megújított Kormoránnal nem tud azonosulni. Ahogy

az Illés-dalokat Szörényi Levente, úgy a Kormorán-nótákat Margit Józsi hangjához tudom kötni. A Kormorán ifjúkorom kedvenc együttese volt, s olyan is előfordult, hogy egy fellépés alkalmából az előzenekarában játszottam. Felkerestem Margit Józsit, aki tokodaltárhoi születésű, hogy csatlakozzon a Memory Bandhez. A válasz – legnagyobb megdöbbenésemre – pozitív volt. Történt, hogy felléptünk a Mária Valéria –híd avatásán, s ráadásként elénekeltük a „Kell még egy szó...” kezdetű számot. Majd Drexler Zoltán, az együttes dobosa, az egyik próbán felvetette: lehet, hogy a Memory Band híresebb lenne, ha néhány Kormorán-nótát is megtanulnánk. Eltelik egy-két hét, s Margit Józsi előállta az ötlettel: alapítsunk egy új együttest, ami a régi Kormorán - hangzást vinné tovább, s ebben benne lenne Jenei Szilveszter is. Később az ex-Kormorános Gál Pétert és két neves népzeneeszt, Salamon Beát és Csávás Attilát is sikerült megnyerni. Margit Józsi kijelölte az öt legnehezebb Kormorán-dalt, azzal, hogyha ezeket el tudjuk játszani, akkor megalakult a zenekar. El tudtuk...A kérdés: mi legyen az együttes neve? A válasz: illesszük egymáshoz az alapzenekarok neveit. Így lettünk Kormorán Memory Band. Tehát nem a Kormoránra emlékező zenekarról van szó, s azért, hogy Koltay Gergelyt is megnyugtassuk, ahol csak lehet, a rövidítést, a KMB-t használjuk. Kiemelendő:nem vagyunk a jelenlegi Kormorán ellenfelei, riválisai. Margit Józsi mondta egyszer: egy bokron miért ne nőhetne két virág! Jómagam pedig kimondottan büszke vagyok arra, hogy volt tanítványom, Tóth Renáta a Kormoránban énekel. Kicsi ez az ország ahhoz, hogy haragudjunk egymásra...

- Egy-egy fellépés előtt, ráhangolódásképpen szoktál CD-ket hallgatni?

-Ha éppen KMB-koncertre megyek, akkor KMB-t hallgatok, de nem ráhangolódásképpen. Akkor töltődök fel igazán, s akkor felejték el minden fáradságot, mikor már fenn vagyok a színpadon. Frissebben lépek le a színpadról, mint amikor felmentem.

- Zeneszerzőként is kipróbáltad magad...Tehát elsajátítottad az összhangzattan tudományát?

-Nagyon vadul fog hangzani, de az egyik kedvenc könyvem a Keszler-féle Összhangzattan. Azért szeretem, mert tiszta matematika, én pedig matek-fizika szakosként jártam a gimnáziumba. Történt, hogy az egri főiskolán ki kellett dolgozni egy összhangzattani mintapéldányt. Tanárnőm ránézett a példára, s megkérdezte: „Attila, szokott maga zenét írni?...Látszik, mert ez így nem helyes, de nagyon jól hangzik!” Több olyan Kodály-kórusmű van, mely nem felel meg az összhangzattan szabályainak, de kiválóan szól és gyönyörű. Egyik tanárom mondta: azért kell jól megtanulni az összhangzattant, mert tudnunk kell, hogy pontosan hol sértettük meg a szabályt.

-Amikor zenét írsz színjátszókörök, ifjúsági zenekarok, rockbandák számára, mennyire kell megalkudnod? Tehát figyelembe venni azt, hogy milyen zenei képzettséggel rendelkezők fogják előadni szerzeményeidet?

-Gyakorlatilag mindenben meg kell alkudnom, de ez jó, mert inspirál. A zenei képzettséget főleg az éneknél kell figyelembe vennem, mert zenekarra kevés művet írok. Szerzek zenét színjátékokhoz is, de azok a dallamok az előadások alatt gépről mennek. A ferences színjátszókörnek rendszeresen szerzek „rendelésre” melódiákat. Egyszer Pásztó András, az adott színjátszókör vezetője megkért arra, hogy Balogh Elemér Csíksomlyói passiójához

dalokat írok kíséret nélkül. Ebben az esetben minden egyes szereplőt meg kellett hallgatnom. A negatívszereplők kaptak tőlem egy kis romános dallamot, míg a pozitív szereplők magyaros melódiákat énekeltek. Ez persze nem jelenti azt, hogy a románokkal bármiféle problémám lenne, de az akkori történelmi helyzetben, mikor éppen kiverték Süttő András szemét, ez ott és akkor helyénvalónak tűnt.

-Saját albummal is megjelentél...

-Valóban, de csak azért, hogy ne vesszenek el szerzeményeim. Kereskedelmi forgalomba nem került az a cd, melyen kizárólag erdélyi magyar költők megzenésített versei szerepelnek. Olvasgatom a verseket, s ha az adott költeményről nem jut eszembe semmi, nem töröm az agyamat, továbblapozok. Hiszek abban, hogy a zenét nem szerezzük, hanem van, s csupán fogékony vagyok arra, hogy meghalljam egy-egy költeményben, vagy a mindennapokban. Előfordult, hogy olvastam egy verset, s a végére már megszületett a dallam.

-Már említettük a Requiem basszus szólóját. Nem akartál operaénekes lenni? Sarastro, vagy Fülöp király megformálása soha nem vonzott?

-Dehogynem! Sokszor álltam az Operaház előtt és azt mondtam magamnak: márpedig én itt fogok énekelni. Végül rájöttem: a fentiek ellenére nekem a tanítás a legfontosabb. Imádkozás közben azt hallottam: taníts. Senki ne gondoljon ezért bolondnak...Tehát nem az a fő feladatom, hogy csillogva a reflektorfényben legyek, hanem a tanítás, a tudományok alázattal történő átadása és a háttérből irányítás.

-Életrajzodban olvashatjuk, hogy több kórusnak is a vezetője vagy. Főleg egyházi énekek szerepelnek a kórusok repertoárjain?

-Az egyházi, a gregorián énekek, a vallásos témájúakkal együtt a repertoár két harmadát teszik ki. Mást lehet tanulni egy gregoriánból, egy Palestrina-vagy egy Kodály-kórusműből. Népdalfeldolgozásokat és spirituálékat is éneklünk. Az utóbbiakból keveset, mert mi úgysem tudjuk olyan jól előadni azokat, mint az amerikaiak. Az Ars Musica Kamarakórust azért hoztuk létre, hogy magyar műveket énekeljünk, mert a hazai kórusirodalom messze földön híres és hatalmas repertoárt foglal magában. Egy német karnagy mondta egyszer nekem: milyen szerencsés helyzetben vagy, csak leemeled a Kodály-kóruskötetet és 30 évig jobbnál-jobb műveket taníthatsz be. És mit tesznek nálunk? Háttérbe szorítják az énekoktatást, pedig ha a magyar kórusirodalmat nézzük, rá kell jönnünk, hogy óriási nemzeti kincsről van szó!

-Az Ars Musica együttes több cd-t is megjelentetett...

-Egyszer Tamás Gergely Alajos ferences pap-tanár zeneszerző alkotásainak felélesztésére, népszerűsítésére kiírt országos versenyen az Ars Musica-val első helyezést értünk el kamarakórus kategóriában. A szerző iránti tiszteletünk jeleként kiadtunk egy cd-t, melyen Tamás Gergely Alajos szerzeményei szerepelnek. A hanghordozók a kórus bemutatására szolgálnak, mert a jogdíjak miatt – senki sem szponzorál minket - nem tudnánk kereskedelmi forgalomba hozni. Ha külföldi meghívást kapunk, az útiköltséget is nekünk kell állni. Ez már egy kulturális misszió, és nem szórakoztatás, tehát esetünkben a pénz másodlagos.

-Tatáról mondják, hogy a vizek városa. Lehet-e Esztergom a kórusok városa?

-Szeretném, ha az lenne. Minden iskolának, templomnak önálló kórusa van. Aki eljön az országosan egyedülálló, többnapos Tavaszi Dalos Ünnepre, az láthatja, hogy milyen szerepet játszik városunk a hazai iskolai kórusok életében. Úgy látom, hogy kevés olyan magyar iskolaváros van, ahol ennyi nívós kórus lenne. Nagyon büszke vagyok az esztergomi zenei életre. A felnőtt kórusok pedig ugyancsak a diákokéhoz hasonlóan kiemelkedően jók, országosan elismertek. Ezek a Monteverdi, a Balassa és a mi Ars Musica kórusunk. Esztergomban került megrendezésre a Cantemus '93 nagyfesztivál, amelyen nyolc országból 300 énekes vett részt. Ekkor Liszt Esztergomi miséjében énekeltem el a basszus szót. Énekeltem én operákban is, igaz a kórusban. A Bánk bán békétlen nagyuraként énekeltem, hogy „nem tűrjük el tovább a nemzet szégyenét.”

-Nagyszerű opera, mégis sokan lenézik...

-Nem is ismerik. A szerbeknél, a románoknál a kommunisták a legnacionalistábbak, nekünk belőlük is a legrosszabbak jutottak. Egy román kommunista büszke arra, ha egy honfitársa sikeres, nálunk pedig... Itt a reneszánsz év. A magyar reneszánsz csodás alkotásaira büszkének kéne lennünk, s teljes mellszélességgel kiállni nemzeti kincseink mellett. Miért fáj egyeseknek, ha valaki büszke a saját nemzetére? Vannak olyan történészek, akik Ósbudát a Pilisbe helyezik el. Mások ezt vitatják. De!!! Az ilyen feltételezés után kötelessége lenne az államnak ásatásokat folytatni, de legalább lezárni a területet. Most pedig építkezés miatt bulldózerekkel mennek neki Ósbuda feltételezett maradványainak.

- Esztergom jelenlegi kulturális életét mennyiben befolyásolja a város történelme, múltja?

-Nagyon sokban. Aki a királyvárosban nő fel, önkéntelenül is magába szívja annak múltját. Így a kultúra iránt jobban érdeklődik, mint az, - senkit sem akarok megbántani – aki egy zsúfolt, hangos nagyvárosban él. Ennek a városnak olyan egyedülálló hangulata van, mint Egernek, Kőszegnek, vagy éppen Velencének. Érdekes: Esztergom az egyedüli város, ahol a trianoni békediktátum aláírásának idején minden délután fél ötkor felcsendül a várból a Szép vagy, gyönyörű vagy Magyarország dallama.

-A pártpolitika mennyiben szól bele a település művészeti életébe?

-Semennyiben. Fideszes polgármesterünk van, s a hajdani ellenjelölt a Várszínház igazgatója. Ha őt hagyják dolgozni, akkor nem lehet szó pártpolitikai kulturális egyeduralomról. Szeretném, hogy az önkormányzat még többet áldozzon a kultúrára, mert évtizedeken át Esztergom volt a bűnös, a klerikális város, és mindenben akadályozták fejlődését.

-Nagyon sok mindennel foglalkozol...Ha éppen nem játszol, tanítasz, vagy komponálsz, akkor mivel töltöd szabadidődöt?

-Ha csak tehetem, otthon vagyok a családommal. Nejem, Vereckei Beáta, aki szintén énekes-énektanár, hatalmas türelemmel tudja biztosítani munkámhoz a háttérrel. Háttérrel mondtam, önkéntelenül...Első számomra a család! Két fiam van, s nyárra várjuk harmadik

gyermekünk érkezését. Szabadidőmben, ha csak tehetem, olvasok. Főleg szépirodalmat. Wass Albert, Márai Sándor, Szabó Magda, Shakespeare, Thomas Mann és Beckett műveire vagyok mostanában ráhangolva.

-Végezetül: milyen új tervek lapulnak Vereckei Attila tarsolyában?

-Két izgalmas szakmai kihívást említek. Most, hogy gyarapodik a család, ezek megvalósítását későbbre tűzöm, mert egy gyermek érkezésénél nem lehet fontosabb. Szeretném, hogy iskolai kórusaim országosan ismertek legyenek, az Ars Musica pedig minél több nemzetközi elismerést kapjon. Elterveztem, hogy 40-45 éves koromig összehozok egy olyan énekkart, mellyel el lehet indulni az országban. Ötven évesen szeretném elérni, hogy nemzetközi versenyen szerepeljünk, s 55 éves koromban már díjat is kapjunk. Ha egy európai kórusfesztiválon megkapjuk az első díjat, átadom a hangvillát az általam kijelölt fiatal zenésznek, s beállok a basszus szólamba énekelni. Ez az egyik kihívás. A másik: azt szeretném, ha a KMB még sokáig működjön, de úgy, hogy az én dalaim is repertoárra kerüljenek. A legutóbbi karácsonyi cd-n már szerepel az egyik számom: Zelk Zoltán Karácsonyi éneke.